

Magyarország Alkotmánybírósága
(1015 Budapest, Donáti u. 35-45.)
részére

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
1255 Budapest,
Pf.: 117.
útján

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK 6.	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐÍRATON:	(32)
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2015 -09- 29
PÉLDÁNY:	1 t. bonité
MELLÉKLET:	1 KÖZTÜK: Amelyek
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓÍRATON:	34 016 / 13

Tisztelt Alkotmánybíróság!

██
meghatalmazás P/1. szám alatt csatolva) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Képviselőtében eljárva (ügyvédi)	
IV/3097 - 0/2015	
Érkezett:	2015 OKT 19,
Példány:	1
Melléklet:	2 + mlh db
Kézeltiroda:	1

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő ~~indokok~~ alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.34.016/2013/30. sorszámon hozott ítéletét (a továbbiakban: ítélet) mint alaptörvény-ellenes bírói döntést semmisítse meg. Kérem egyúttal a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság fent jelzett ítéletének, valamint az általa helyben hagyott 47378/12/2012. számú, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala által hozott határozat alapján vezetett illetőleg vezetendő végrehajtást az ügy elbírálásáig felfüggeszteni szíveskedjék az Abtv. 61. § (1) bek. b) pontja alapján, ugyanis a Panaszos a rá kirótt bírságot és perköltséget nehéz anyagi helyzete miatt nem tudja megfizetni.

Kérelmem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikkének (1) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog), továbbá a XXVIII. cikkének (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog).

Kérelmem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a, amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisíti az alaptörvény-ellenes bírói döntést.

A Panaszos személyes érintettségét igazolja, hogy a megtámadott ítélettel lezárt perben felperes volt.

A jogsérelmet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének meghozatala során elkövetett olyan mértékű eljárásjogi jogsértés okozza – a szakértők meghallgatásának mellőzése, továbbá annak a bíróság kompetenciáján teljes mértékben kívül eső kérdésben

történő egyértelmű kizárása, mely egyben ellentétes az időközben meghozott 8 darab kúriai döntéssel (Kfv.I.35.744/2014/6., Kfv.I.35.748/2014/6., Kfv.V.35.444/2014., Kfv.V.35.502/2014/6., Kfv.III.35.051/2015/9., Kfv.III.35.089/2015/5., Kfv.III.35.135/2015/6., Kfv.V.35.834/2014/9.), mely a Kúrián konstans gyakorlattá jegecesedett – amely a polgári eljárásokra vonatkozó szabályozáson túlmenően, az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jog, a jogállamiság és jogbiztonság alkotmányos elvének sérelmét eredményezi. A jogsértő bírósági döntés fellebbezhetetlensége pedig egyértelműen a jogorvoslati jog sérelméhez vezet.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét az Indítványozó 2015. július 28-án vette kézhez, az Abtv. 31. § (1) alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §), ugyanis a rendes bírósági eljárás – amely fórumnak Alaptörvényben rögzített kötelezettsége is egyben az alapvető jogok és alkotmányos értékek védelmének érvényre juttatása működése során – olyan eljárásjogi jogsértéssel hozta meg a fenti számon jelzett ítéletét, amely a Panaszos alapvető jogát, egyben az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogot sérti azáltal, hogy az ügy alapvető jelentőségű tényállási elemére egyáltalán nem engedett bizonyítást vezetni, ezáltal megsértve a fegyveregyenlőség elvének részét képező tanúk (szakértők) egyenlő feltételekkel történő meghallgattatásának követelményét. Ez a probléma a tisztességes eljáráshoz való jog egyik alapeleme, melyben a t. Alkotmánybíróságnak állást kell foglalnia. További „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” probléma, hogy jelen ügyben nem áll rendelkezésére az Indítványozónak olyan rendes, mi több, rendkívüli jogorvoslati lehetőség sem, amely ezt az immanens, bírói fórum által okozott jogsérelmet orvosolhatná, ugyanis egyfokú bírósági eljárásban született a rá nézve kedvezőtlen határozat.

A fentiekkel azonos álláspontot foglalt el más ügyekben a Kúria is, melyet az alábbiakban ismertetni fogunk.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

Tekintettel Indítványozó anyagi viszonyaira, kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Indítványozó panaszát sürgősséggel tárgyalja.

I. Alkalmazandó jogszabályok

a) Alaptörvény

B) cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

I. cikk

„(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

(...)”

„(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

24. cikk

„(...)

(2) Az Alkotmánybíróság (...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

(...)

(3) Az Alkotmánybíróság

(...)

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést (...)

25. cikk

„(3) A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.”

b) Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény

”

27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

(...)

43. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

(2) A bírói döntést megsemmisítő alkotmánybírósági döntés eljárási jogkövetkezményére a bírósági eljárások szabályait tartalmazó törvények rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) A bírói döntés Alkotmánybíróság általi megsemmisítése következtében a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban az alkotmányjogi kérdésben az Alkotmánybíróság határozata szerint kell eljárni.

(4) Az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is.

(...)"

c) 1952. évi III. tv. a polgári perrendtartásról (az ügy elbírálására irányadó)

„(...)

177. § (1) Ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki. Rendszerint egy szakértőt kell alkalmazni, több szakértőt csak különböző szakkérdések felmerülése esetében lehet kirendelni.”

„221. § (1) Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”

II. Tényállás

1. Panaszos, a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vagy Panaszos) [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] terminálok üzemeltetésével foglalkozó, Magyarországon bejegyzett székhelyű gazdasági társaság.
2. A Panaszosnak több „Partneri szerződése” állt fenn különböző vendéglátó egységekkel a fent nevezett terminálok helyi üzemeltetésére, amely érdekében Panaszos területet vett bérbe a szerződő partnerektől.
3. A [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] terminálok üzemelésének lényege röviden az alábbiakban foglalható össze: a terminál igénybevételéhez egy a terminál üzemeltetésének helyszínén beszerezhető, majd használat után ott vissza is váltható chipkártya szükséges, amely egyben a felhasználó azonosítására is szolgál.
4. A terminált a felhasználó a chipkártyán jóváírt kreditekkel működteti, amely kreditek kezdeti megszerzése érdekében először pénzt dob be a terminálba, a későbbiek során pedig ezekért kupont vásárolhat. A vásárlással, valamint a terminálon történő internethasználattal csökken az egyenleg, azonban a további tevékenységek – így például a játékprogramokkal való nyereség vagy veszteség – nem hatnak ki a kreditek számára, azaz ebből „pénzt nyerni” nem lehetséges.
5. Kreditnövekedést a terminálon az üzemeltetés alatt folyamatosan megjelenő reklámok eredményeznek egy olyan kvázi új üzleti modell értelmében, amely honorálja a felhasználó által a terminál használatával töltött idő alatt „elviselt” reklámok mennyiségét.
6. A chipkártya terminálba helyezését követően a felhasználó számára elérhető funkciók a következők: letöltő oldal, amely az ott elhelyezett tartalmak letöltését teszi lehetővé a chipkártyán jóváírt kreditek terhére.
7. Második opció az internetes böngészés (nagyban hasonló ahhoz, ahogyan valaki pl. laptopon vagy okostelefonon internetezik), amely az internethasználók által gyakran látogatott oldalak elérését teszi lehetővé a chipkártyán jóváírt kreditek felhasználásával. Ezt a böngészés idejétől függően kedvezményesen is megteheti az 5. pontban ismertetett üzleti modell kreditkompenzáló hatásának következtében.
8. Harmadszor a kreditgyűjtő/szponzorált oldalak látogatása során emelt díjas tartalmak vásárlási kupon formájában történő elérésére nyílik lehetőség. Ennek keretében az előzetesen feltöltött kreditösszegért cserébe lehet kuponokat gyűjteni, továbbá ezen funkció során reklám-visszatérítés keretében is többletkreditre lehet szert tenni.
9. Negyedik funkció: Lehetőség van hirdetés feladására is, amely a rendszerbe kötött többi terminál felső kijelzőjén jelenhet meg az igényeknek megfelelő mennyiségben, helyen

és időben. Ezeket a jellemzően apróhirdetéseket a terminál használói a használat helyén adhatják fel egy erre a célra készített sablonfelületen.

10.

11. A felhasználó szintén a terminál rendszerhez tartozó online webshopban levásárolható kuponokat gyűjthet, amennyiben a Vásárlás menüpont alatt található Játék-szimuláció, Blank Screen vagy Landscape funkciókat választja.

12. Online webshop: Az összegyűjtött kuponokat, azok egyenlegét, a felhasználó, a mindenkori TNS-hez tartozó honlapot megnyitva, majd az ott szereplő aktuális menürendszer használatát követően a webáruházba belépve, a kártyához tartozó azonosító és jelszó megadását követően beválthatja. Amennyiben a kuponokat a felhasználó nem webáruházba lépve fordítja teljes értékben vásárlásra, úgy azokat kedvezményként beválthatja a TNS partnercégeinél is. A partnercégek listájáról, a beváltás feltételeiről minden felhasználó a TNS honlapján, vagy a fentebb említett webáruházi címen tájékozódhat. Az üzleti modellnek ez nagyon fontos eleme, hiszen a Panaszos bevételeinek jelentős része pontosan a partnercégek által a róluk megjelentetett reklámokért fizetett ellenértékből képződött.

13. Fontos hangsúlyozni, hogy a terminál használata során, az interneten bárki számára hozzáférhető játékok kizárólag böngészőn keresztül elérhetők, és a játék során pénzre vagy vagyoni értékű jogra váltható nyereményhez nem lehet jutni. A böngésző beállításai tiltják az internetes szerencsejáték oldalak látogatását, a terminálon pedig az operációs rendszeren kívül egyéb program nem fut.

14. Összességében tehát megállapítható, hogy a felhasználói felületek egyike sem szerencsejáték szolgáltatást nyújtó felület, játék kizárólag a böngésző felületen érhető el, azonban e játékok során nyereményjogosultság semmilyen formában nem áll fenn, az internetes szerencsejáték oldalak láthatósága pedig a böngésző beállítások által tiltásra kerülnek.

15. A Panaszos hangsúlyozza, hogy az esetleges félreértések és esetleges jogellenes működés elkerülése végett a [REDACTED] terminálok üzembe helyezése **előtt** állásfoglalást kért a terminálok jogszerű működtetése tárgyában a NAV Szerencsejáték Felügyeleti Főosztályától. Ezen állásfoglalásában maga a NAV Szerencsejáték Felügyeleti Főosztálya is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a terminálok üzemeltetése nem minősül pénznyerő-automata üzemeltetésnek, így azokat a Panaszos teljesen jóhiszeműen helyezte üzembe.

16. A játékok között találhatóak szerencsejátékokhoz hasonlóak is, de ennek a hasonlóságnak pusztán marketing okai vannak a játékszimuláció pusztán szórakoztató elem, melynek egyedüli célja, hogy a fogyasztó ne „unatkozzon”, miközben kuponokat gyűjt (azaz reklámokat lát futni a háttérben) A terminálok a Magyar Állam által betiltott nyerőgépekhez való hasonlatossága egy teljesen legális reklámfogás, nem titkoltan azt a közönséget célozza, mely korábban a nyerőgép-automatákat használta. Ugyanakkor ennek a közönségnek nem nyerőgép-automata használatot kínál – hiszen az illegális lenne.

17. Rendkívül fontos hangsúlyozni, hogy az egyes játékok külsődleges hasonlósága nem teszi a terminált szerencsejáték-géppé, azaz nyerőgéppé, melynek működtetése jogszabályba ütköző. Egy hasonlattal élve: egy Ferrari akár életnagyságú modellje még nem lesz valódi Ferrari, hiszen ahhoz megfelelő motorral és kerekekkel is fel kellene szerelni – arról nem is beszélve, hogy ezt az egyből érzékelhető hiányosságot a modell előtt lévő kiírás is egyértelművé teszi. A Panaszos azt is hangsúlyozza, hogy a fentiek a terminálokat igénybe vevők számára is világosak voltak, soha semmilyen panasz nem merült fel a terminálokat használók részéről, a fogyasztók – egyébként természetesen szintén magyar jogba ütköző – megtévesztése fel sem merült. Ebben a körben a Panaszos felhívja a figyelmet a NAV 2011. augusztus 8-án kelt Feljegyzésére, melyben a NAV – észelve az előbbieken leírt külsődleges hasonlóságot – maga javasolta egy tájékoztató kihelyezését a terminálokra, hogy elkerüljék a hozzájuk (azaz a NAV-hoz) feleslegesen befutó panaszokat. Ebből egyértelműen következik, hogy a NAV ekkor még „értette” a terminálok működési elvét és természetesen nem tekintette őket nyerőgépeknek.

18. Dacára ennek a részbeni hasonlóságnak, az eljáró hatóságok és bíróságok meg sem próbáltak a felületes szemlélő által is felismerhető pusztán hasonlatosság mögé nézni és feltárni, hogy az érintett terminálok valójában milyen szolgáltatást takarnak – mely, megismétlem, nem nyerőgép-üzemeltetés.

19. A későbbi per során (ld. 19. pont) benyújtásra került, de a per anyagává nem tett, a bíróság által jogellenesen figyelmen kívül hagyott szakértői vélemények is arra a konklúzióra jutottak, hogy a *„terminál nem elégíti ki a szerencsejáték törvény szerinti definícióját, a terminál nem minősíthető pénznerő automatának.”*

20. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) által 2012. november 6-án lefolytatott ellenőrzés során Panaszosnak a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] elnevezésű vendéglátó egységben kihelyezett [REDACTED] termináljáról a NAV ellenőrei által egyoldalúan megállapítást nyert, hogy az pénznerő automatának minősül, továbbá, hogy az üzemeltetésére az ellenőrzés időpontjában az állami adóhatóság engedélye nélkül került sor.

21. Fenti eljárás folyamatjaként a NAV 600.000,- Ft bírságot szabott ki a Panaszosra.

22. Panaszos a NAV Szerencsejáték Felügyeleti Főosztálya által hozott határozat ellen, valamint a kiszabott bírság végrehajtásának felfüggesztése érdekében keresetet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz arra hivatkozással, hogy az általa működtetett terminál nem minősül pénznerő automatának, ebből kifolyólag pedig nem esik azon engedélyeztetési eljárás alá, amelynek hiányát a jegyzőkönyv és a határozat állította.

23. Panaszos sérelmezte, hogy a határozat alapjául szolgáló jegyzőkönyv kizárólag a terminálok játék-funkciójára fókuszált, s noha valóban szerepel ez is a felhasználók által igénybe vehető felületek között, a többihez hasonlóan ez sem szerencsejáték szolgáltató elem,

a játékok során nyereményjogosultság semmilyen formában nem érhető el, mi több, az internetes szerencsejáték oldalak láthatóságát – tekintve, hogy a terminál is internet kapcsolattal működik – a böngésző beállításainak korlátozásával tiltja le. Az ellenőrzés során vitatott kreditpont gyűjtés pedig egyértelműen nem a játéktól függ, csupán a közben megtekintett reklámok után íródnak jóvá a chipkártyával rendelkező felhasználó egyenlegén.

24. Panaszos egyúttal szakértői bizonyítást indítványozott, arra nézve, hogy a [REDACTED] terminál nem minősül pénznyerő automatának, hiszen a jogvita ennek a ténykérdésnek a megítélésén áll vagy bukik. A Panaszos hangsúlyozta, hogy az esetleges félreértések és esetleges jogellenes működés elkerülése végett a [REDACTED] terminálok üzembe helyezése előtt állásfoglalást kért a terminálok jogszerű működtetése tárgyában a NAV Szerencsejáték Felügyeleti Főosztályától. Korábbi állásfoglalásában maga a NAV Szerencsejáték Felügyeleti Főosztálya is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a terminálok üzemeltetése nem minősül pénznyerő-automata üzemeltetésnek, így a változatlan jogszabályi környezet és a terminálok változatlan működése kapcsán ezért is volt értelmezhetetlen Panaszos számára a korábbiakkal teljesen ellentétes eljárás.

25. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által meghozott, Panaszos részére 2015. július 28-án kézbesített ítélet értelmében a bíróság a Panaszos keresetét elutasította. Az Ítélet külön kitér arra, hogy „a bíróság a tényállás további tisztázása érdekében nem tartotta szükségesnek igazságügyi szakértő kirendelését.” A bíróság arra hivatkozva hagyta figyelmen kívül az informatikai szakértő kirendelése iránti felperesi indítványt – az ítélet indokolása szerint –, hogy a hatósági ellenőrzés során vizsgált rendszerbeállítások a központi szerver útján történő módosításával utólag megváltoztathatók, a rendszer a változások és módosítások kezelésére nem képes, így a terminál működési jellemezői akármikor egyedileg is paraméterezhetők. Rámutatott arra is a bíróság, hogy a terminál egy kliens egység, és annak vizsgálatára előbbiekből kifolyólag szakértőt kirendelni nem megfelelő eljárás. Az ítélet továbbá hivatkozott arra is, hogy a NAV bizonyította, hogy az említett előzetes állásfoglalásra irányuló kérelemhez mellékelte működési modell nem egyezik meg a helyszíni ellenőrzéskor tapasztalt üzemeltetési móddal. A bíróság kizárólag iratok alapján döntött, az eljáró bíró egyetlen terminált nem vizsgált meg, egyetlen terminált a maga fizikai valójában soha nem látott, csak a dokumentációban szereplő fényképen, mindezek után mégis kompetensnek tartotta magát egy bonyolult informatikai szakkérdés eldöntésére.

26. A bíróság fenti állításai nem felelnek meg a valóságnak. Egyértelműen megállapítható, hogy a NAV bíróság által említett bizonyítása egyrészt nem történt meg, azaz a helyszínen pontosan ugyanaz a terminál működött (hiszen a terminál a maga fizikai valójában csak egy doboz, melybe a rendszert – a hardvereket és azon futó szoftvereket - behelyezik), mint amit a NAV korábban megvizsgált, másrészt kiemelten és ismételten szükséges leszögezni, hogy az indokolásban felmerülő állítások mind olyan informatikai szakkérdések, amelyekre a bíróságnak, mi több, a megelőző eljárásban a hatóságnak sem volt szakkompetenciája. Ezáltal a szakértő kirendelésének mellőzése súlyos eljárási jogsértésnek minősül, amely helyzetet csak súlyosbítja, hogy a Panaszos által az eljárás során közjegyző és rendőrség által kirendelt szakértői véleményeket – a bíróság a Panaszos által előadottak közé sorolta, a bizonyítékok

köréből kirekesztette. A Panaszos ismételten hangsúlyozza: a terminálok informatikai minősítésén – azaz azon, hogy nyerőgépek minősülnek-e – áll vagy bukik az egész eljárás sikere. A hazai hatóságok pedig pontosan erre az elemre nem engedtek bizonyítást folytatni a Panaszosnak.

27. A Panaszos számára külön sérelmes, hogy további jogorvoslati lehetőség a rendes bírói eljárásban nem áll rendelkezésre, tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 340/A. § (2) bekezdés a) pontjára, mely a Kúria általi felülvizsgálati eljárás kezdeményezését a pertárgyérték minimálisan egy millió forint nagyságához köti. Ez a megszorító szabályozás jelen ügyben egyértelműen sérti az Alaptörvényben is biztosított jogorvoslathoz való jog érvényesülését. Fentiekből kifolyólag nincs olyan jogorvoslati lehetőség a rendes bírói fórumok előtt, amely a bíróság által alapvető jog sérelmét okozó eljárási jogsértést hatékonyan orvosolná, így az Indítványozóra kirótt, büntető jellegű szankció – noha annak meghozatala a tisztességes eljáráshoz való jogot egyértelműen sérti – nem reparálható.

A Kúria egyéb ügyben, de teljesen azonos tényállás mellett – csak a pertárgyérték volt magasabb, ezért kerülhetett a Kúria elé az ügy – a fenti tartalmú elsőfokú bírósági határozatot megsemmisítette. A Kúria a következő megállapításokat tette.

A közigazgatási hatósági eljárás hivatalból indult, ezért az alperest terhelte a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettség. A hazai jogszabályok alapján a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. A hatóságnak a bizonyítékokat egyenként és összességükben kell értékelnie, ezen alapuló meggyőződése szerint kell megállapítania a tényállást.

A Panaszos iratszerűen hivatkozott arra, hogy a közigazgatási eljárás során benyújtott bizonyítékait a NAV nem vizsgálta meg, ezért a hatóság határozata nem felel meg a vonatkozó hazai jogszabályoknak. A NAV határozata indokolásában nem ismertette a Panaszos által benyújtott, de el nem fogadott bizonyítékokat, mellőzésük okait sem tárta fel, kizárólag az általa készített jegyzőkönyvre és utóellenőrzésre hivatkozott, mely utóbbi kapcsán egyébként a beszerzett adatok elemzését nem határozatának meghozatala előtt, hanem azt követően készítette el. Ezzel kapcsolatosan elvi érveléssel mondta ki a Kúria, hogy a hatóság által a perben becsatolt elemzések és okiratok nem alkalmasak arra, hogy a már meghozott határozatának hiányosságait pótolja. Kifejtette továbbá, hogy a hiányos tényállású, a törvényi tényállási elemek megvalósulása tekintetében részletes indokolást nem tartalmazó határozat esetén az ügyfél jogorvoslathoz való joga nincs teljes körűen biztosítva. A Kúria ezért ezen hazai jogszabályok megsértését az ügy érdemi eldöntésére is kiható lényeges, bírósági eljárásban nem orvosolható eljárási jogszabálysértésnek tekintette.

Ítéletében rámutatott a Kúria, hogy abban az esetben, ha a tények tisztázásához egyértelmű megállapításához a ténybeli következtetések levonásához szakértelem szükséges, akkor szakértő kirendelése iránt kell intézkednie. Különösen abban az esetben, ha az ügyfél, jelen esetben a felperes a tényeket vitatja, észrevételt terjeszt elő,

amelyhez általa beszerzett szakvéleményeket, állásfoglalást, feljegyzést csatol. A hatóságnak a határozat meghozatalát megelőzően igazolnia kellett volna az álláspontját. Mindezek tisztázása pedig olyan technikai (és nem jog) kérdés, ami csak a rendszer és a terminál informatikai szakértői vizsgálata alapján dönthető el. Egy informatikai berendezés kapcsán a jellemzők meghatározása informatikai szakértő feladatkörébe tartozik, aki választ tud adni arra a kérdésre, hogy az ügyben rendelkezésre álló adatok szerint a rendszer lényegét érintő változásokról van-e szó, avagy sem, illetve történt-e, ha igen milyen változtatás, van-e összefüggés a játékeredmény és a kreditegyenleg változása között, ha igen az milyen természetű. Nem dönthető el szakértői vizsgálat nélkül az sem, hogy léteznek-e az informatikában olyan elismert módok, amelyek kizárják a változtatást és ezek alkalmazása jelen esetben biztosított-e vagy sem. Ezen körülményeket a hatóság a határozat meghozatalát megelőzően nem vizsgálta, így megállapítható, hogy nem tett eleget a jogszabályokban meghatározott tényállás tisztázási kötelezettségének, a hatóság a határozatában a ténybeli következtetéseit nem bizonyította.

Összefoglalva, a Kúria teljesen azonos jogi álláspontot foglalt el a Panaszossal az összes lényeges jogkérdésben. A Kúria egyértelműen kimondta, hogy az ügy lelkét képező informatikai szakkérdésben szakértő kirendelése nélkül elmarasztalni a Panaszost súlyosan jogsértő eljárásnak minősül.

IV. A bírói döntés alaptörvény-ellenességének okai

A Bíróság esetjoga

28. Jelen ügy tárgya az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogának valamint a jogorvoslathoz való jogának sérelme egy olyan bírói eljárás eredményeként, amelyben a szakértelemmel nem rendelkező fórum anélkül hozta meg döntését, hogy ahhoz külső, kompetens szakértő által adott véleményre támaszkodott volna, egyúttal az Indítványozó erre irányuló indítványait egyértelműen elutasította, a benyújtott véleményeket pedig a bizonyítás köréből kirekesztetett, azokat Indítványozó előadásának minősítette le. Ezt követően pedig az Indítványozónak semmilyen lehetőség nem áll rendelkezésére, hogy jogsérelmét megkísérelje orvosolni.

29. A Bíróság esetjoga értelmében a fenti ügy „büntető ügynek” minősül, tekintettel a kiszabott szankció büntető jellegére és általános elrettentő funkciójára. A „büntetőjogi vád” fogalmának meghatározásakor a Bíróság a saját esetjogában kifejlődött autonóm értelmezésre támaszkodik, amely ugyan kiindulópontként tekint a Részes Államok nemzeti joga által alkalmazott kategóriákra, de azoktól független (*Adolf v Austria*, no. 8269/78, *judgement of 26 March 1982*, § 30.). E meghatározás magában foglalja annak eldöntését is, hogy a „büntetőjogi vád” a szóban forgó személy helyzetét alapvetően befolyásolta-e. A Bíróság által alkalmazott mérce minden esetben tartalmi szempontú, és nem formális vizsgálatot takar.

30. A Bíróság három szempont alapján mérlegeli azt, hogy egy ügyben az érintett személy helyzetét befolyásoló döntés az Egyezmény 6. Cikke szerinti „büntetőjogi vád” fogalma alá esik-e (*Engel and Others v the Netherlands*, nos. 5100/71 etc, *judgement of 8 June 1976*, §§ 82-83.). Ezek (az *Engel*-kritériumok néven is ismert szempontok) a következők:

- a) a hazai jog szerinti minősítés;
- b) az elkövetett cselekmény jellege;
- c) az érintettre váró szankció súlyossága.

31. A teszt a Bíróság e korai döntése óta meghatározó jelentőségű. Lásd pl. *Ezeh and Connors v. the United Kingdom* ([GC] nos. 39665/98 and 40086/98, *judgement of 9 October 2003*, § 82.

32. Az adóügyekben a Bíróság még speciálisabban közelít a büntető jelleg kérdéséhez. Azok tekintetében különösen azt vizsgálja, hogy a) a kiszabott bírság jogalapja minden adóalanyra vonatkozik-e, b) az a kompenzációt vagy az elrettentő hatást célozza inkább, a bírság általános szabályok alapján született, amelyre mint szabályra igaz, hogy c) büntető és elrettentő jellegzetességekkel egyaránt bír, valamint, hogy d) jelentős-e a szankció mértéke (*Bendenoun v France*, cited above, *Jussila v Finland* [GC], cited above).

33. Fentiekre tekintettel a Bíróság a garanciális eljárási követelményeket az általánosnál szigorúbban határozza meg.

A tisztességes eljáráshoz való jog – a fegyverek egyenlőségének elve

34. A Bíróság több esetben is hangsúlyozta a fegyverek egyenlősége elvének fontosságát külön kiemelve, hogy a büntető ügyekben még fontosabb ezen elv érvényesülése, tekintettel arra, hogy az eljárás alapvetően magában hordozza a felek egyenlőtlenségét. Így kiemelten kezelendő az az elvárás, mely szerint biztosítani kell a felek számára hatékony lehetőséget¹ arra, hogy a másik fél érveit, észrevételeit cáfolhassák, arra reagálhassanak (*Buchberger v. Austria*, no. 32899/96, judgement 20 December 2001, 50. §). Ennek eszköze lehet valamely bizonyíték, így például a szakértői vélemény tartalmának bíróság elé tárása is.

35. A szakértők illetőleg az általuk adott szakértői vélemények benyújtása mindkét fél számára biztosítandó jogosultság, amelynek terjedelme és minősége nem eshet eltérő mértékű megszorítás alá az egyes felek tekintetében. A *Bönisch-ügyben* a Bíróság kimondta, hogy mivel olyan „szakértő” került bevonásra, aki nem volt eléggé független és mint ilyen, inkább tanúként, mint szakértőként kellett volna meghallgattasson, ugyanakkor a terhelt oldaláról nem került indítványozásra ilyen típusú „szakértő” meghallgatása, sérült a fegyverek egyenlőségének elve. (ld. egyező érvelés: *Brandstetter v Austria*, no. 13468/87, judgement of 28 August 1991, 45. §.) A *Brandstetter-ügyben* arra is rámutatott a Bíróság, hogy az eljáró bírói fórum által kirendelt szakértő függetlensége megkérdőjelezhetetlen kell legyen.

36. A szakértői tanúk meghallgatásának mellőzése kapcsán a Bíróság két követelményt fogalmazott meg. Az eljáró fórum oldaláról megközelítve először is nyomós oknak kell fennállnia ahhoz, hogy egy tanú ne kerüljön meghallgatásra. Másod sorban a Bíróság lefektette az ún. „sole or decisive” szabályt. Utóbbi értelmében, ha egy ítélet kizárólag (*solely*) vagy döntő (*decisive*) mértékben olyan személy előadásaira alapul, akit vagy amit a terhelt nem ismerhetett meg, nem kérdezhetett ki és nem reagálhatott rá – akár a nyomozás, akár a tárgyalás során –, úgy a védelemhez való jog oly mértékben sérülhet, hogy az már nem egyeztethető össze az Egyezmény által megfogalmazott garanciákkal (*Al-Khawaja and Tahery v. the United Kingdom [GC]*, nos. 26766/05 and 22228/06, judgement 15 December 2011, 119. §).

37. A Bíróság esetjoga értelmében az is fontos követelmény egy demokratikus társadalomban, hogy a védelemhez való jog – így például a szakértővel történő bizonyítás a terhelti oldalon – csak a legszükségesebb egyben legindokoltabb esetben és a legkisebb mértékben kerüljön korlátozásra (*Van Mechelen and Others v. the Netherlands*, nos. 21363/93, 21364/93, 21427/93 and 22056/93, judgement 23 April 1997, 58. §).

A jogorvoslathoz való jog

38. A Bíróság a 6. Cikkben szereplő „büntetőjogi vádhoz” hasonlóan önálló, esetjogában kifejlesztett értelmezést alkalmaz, amely nem függ a nemzeti jogok kategóriáitól. A

¹ Vö. *Kress v. France*, no. 39594/98, judgement 7 June 2001, 72. §.

mérlegelés szempontjai szoros kapcsolatban vannak az ott kifejtettekkel, különösen a közigazgatási hatáskörben hozott, büntető tartalmú határozatokra.

39. Ha egy „bűncselekmény” miatt egy Részes Állam hatósága – akár egy elsőfokú határozat meghozatalát követő fellebbezés nyomán eljárva – szankciót szabott ki valakire, amely ellen nincs helye további fellebbezésnek, az érintett az Egyezmény 6. Cikke alapján fordulhat a Bírósághoz, ugyanis ügyében nem „bíróság” hozott döntést, ahogyan e fogalmat a strasbourgi Bíróság használja. Ha pedig - a strasbourgi Bíróság sztenderdjei szerinti - bíróság hoz döntést egy ilyen ügyben, és ez ellen nincs helye a nemzeti jog szerinti fellebbezésnek, az érintett az Egyezmény 7. Kiegészítő Jegyzőkönyvének 2. Cikke alapján fordulhat a strasbourgi Bírósághoz, hiszen büntetőügyében egyfokú döntéshozatal történt.²

40. További, a felülvizsgálathoz való jog kapcsán szem előtt tartandó követelmény, hogy noha a Bíróság elfogadja az ilyen jellegű büntető ügyben azt, hogy az első fokon nem-bírói szerv jár el, de az ilyen eljárásban meghozott döntés ellen egyrészt minden esetben biztosítani kell a rendes bírói fórumhoz való fellebbezés lehetőségét, másrészt ez a fellebbezés nem tekinthető a 2. Cikkben foglalt érdemi felülvizsgálati eljárásnak, így az ebben születő ítélet további, bíróság általi kontroll lehetőségét biztosítani kell.

41. A Részes Államok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek abban a tekintetben, hogy miként biztosítják jogrendszerükben a fellebbezési jogot. Ennek keretében lehetővé teheti a jogrendszer, hogy tény- és jogkérdésekre egyaránt kiterjedjen a felülvizsgálat, de az sem jelenti e jog megsértését, ha csupán jogkérdést érinthet a fellebbezés. Utóbbi esetben ugyanakkor nem tesz eleget egyezményes kötelezettségeinek a Részes Állam jogrendszere, ha a felsőbb bíróság nem semmisítheti meg, vagy nem változtathatja meg az alapítéletet.³

42. A Bíróság esetjoga szerint ugyanakkor vannak olyan lényeges elvek, amelyek nem sérülhetnek, és amelyek megsértése a jog kiüresedését jelentené. Az Egyezmény idézett Cikkében szereplő fellebbezési jognak közvetlenül elérhetőnek kell lennie az érintett számára, és szükséges, hogy a hatóságok diszkrecionális jogkörétől független legyen (*Gurepka v Ukraine*, no. 61406/00, judgement of 6 September 2005, §§ 59-60.). Ez a követelmény egyébként a 6. Cikkben szereplő bírói döntéshez való jog analógiájaként is értelmezendő. A fellebbezési jog bármilyen korlátozása csak legitim cél érdekében történhet, és nem érintheti a jog lényeges tartalmát (*Krombach v France*, no. 29731/96, judgement of 13 February 2001, § 96.).

Az Alkotmánybíróság gyakorlata

A tisztességes eljáráshoz való jog

² Van Dijk – van Hoof et al.: *Theory and Practice of the European Convention of Human Rights*. Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2006. p. 972.

³ Van Dijk – van Hoof et al., cited above, p. 973.

43. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a tisztességes eljáráshoz való jogot. Az AB klasszikus megfogalmazásában: „*a tisztességes eljáráshoz való jog az Alkotmányban explicit módon nem nevesített, de az alkotmánybírósági gyakorlatban az 57. § (1) bekezdésébe foglalt független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a 2. § (1) bekezdéséből eredő eljárási garanciák védelmének egymásra vonatkoztatásából tartalmilag levezetett alkotmányos alapjog*” [31/5/E/2003. ABhatározat].

44. „*A „tisztességes eljárás” (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem [...] az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl – különösen a büntetőjogra és eljárásra vonatkozóan – az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt az – 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás 'méltánytalan' vagy 'igazságtalan', avagy 'nem tisztességes'*” [6/1998. (III. 11.) AB határozat].

45. A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelménye több elvet és garanciális elemet is magában foglal, így a bírósághoz fordulás jogát, a pártatlanság valamint a jogegyenlőség követelményét, az ésszerű időn belüli eljárást, a fegyveregyenlőség elvét és a jogorvoslathoz való jogot is.

46. Több alkotmánybírósági döntés rámutatott, hogy az eljárás tisztessége olyan minőség, amely az eljárás egészének figyelembevételével ítéltető meg. Az Alkotmánybíróság az erre vonatkozó döntéseiben meghatározza a tisztességes eljárás által megkövetelt általános ismérveket. Kiemelte, hogy a tisztességes eljáráshoz való joggal „*szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye*” [pl. 14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 108.; 15/2002. (III. 29.) AB határozat, ABH 2002, 116, 118 120.; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 211.; 14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 256.].

47. A döntések kimondják azt is, hogy „*az Alkotmány 57. § (1) bekezdése a közigazgatási eljárásban szintén irányadó olyan követelmény, amely a közigazgatási határozatok érdemi felülvizsgálatát biztosítja. Az Alkotmány 50. § (2) bekezdése külön kiemeli a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatának lehetőségét, következésképpen a felülvizsgálati eljárás során érvényesülő bírósági eljárás tekintetében csak ugyanazon alkotmányossági garanciák lehetnek irányadóak, mint más eljárások esetén. Önmagában a bírói út jogszabályi deklarálása ebben az esetben sem elegendő. A lényeg abban áll, hogy a bíróság ténylegesen mit vizsgálhat felül. Az Alkotmány 57. § (1) bekezdésének csak az az eljárás felel meg, amelynek során a bíróság a perbe vitt jogokat és köteleességeket, a közigazgatási határozat során irányadó mérlegelési szempontokat érdemben elbírálhatja*” [32/1990. (XII. 22.) AB határozat].

48. A 6/1998. (III. 11.) AB határozatban megállapította a testület, hogy „a tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a *"fegyverek egyenlősége"*, amely a büntetőeljárársban azt biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. A fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. A fegyverek egyenlőségének egyik feltétele (és a nemzetközi szervek esetjogában is leginkább kimunkált területe) a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők (például szakértők) megtartása semleges pozícióban.”

49. Az Alkotmánybíróság – összefüggésben a döntés indokolásának ügyfél jogorvoslatát segítő jellegével – az indokolást alátámasztó bizonyítékokkal kapcsolatosan arra a konklúzióra jutott, hogy *„azoknak megfelelő alapot kell teremteniük a hatékony jogorvosláshoz.”* [630/B/2005 AB határozat]. A bizonyítékok figyelembe vételénél pedig a hatóságoknak elsődlegesen azt kell szem előtt tartaniuk, hogy **a tényállás teljes mértékben feltárásra kerüljön.**

50. A legfrissebb alkotmánybírósi gyakorlat értelmében a tisztességes eljáráshoz való jog vizsgálata kapcsán a szükségességi-arányossági teszt alkalmazása is indokoltá válik. Az Alkotmánybíróság III/1522/2014. számú 2014. november 11-én kelt határozatában mondta ki a következőket: *„A jelen ügyben azt kellett megvizsgálni, hogy a keresetindítási határidő rövidsége, mint a bírósághoz való fordulás jogának, valamint a tisztességes eljáráshoz való jognak a korlátozása megfelel - e az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írt szükségességi - arányossági tesztnek, mely szerint alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”* [említett határozat 152.]

51. Ugyanezen határozat értelmében a fegyveregyenlőség követelményére vonatkozó eddigi alkotmánybírósi gyakorlat is megerősítést nyert, amely szerint az explicit módon az Alaptörvényben csak a büntetőjogi eljárások kacsán rögzített követelmény kiterjeszhető és egyben kiterjesztendő más kontradiktórus eljárásokra is.

A jogorvoslathoz való jog

52. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése deklarálja a jogorvoslathoz való jogot, amelynek értelmében mindenki jogorvoslattal élhet azon bírósági, közigazgatási vagy más hatósági döntések ellen, amelyek jogát vagy jogos érdekét sértik.

53. Az Alkotmánybíróság saját értelmezése szerint Az Alkotmánybíróság "jogorvoslat" szó alatt az Alaptörvényben XXVIII. cikk (7) bekezdésben szabályozott jogot érti. A 22/1995. (III. 31.) AB határozatban kifejtettek szerint az eljárási jogokra épülő

jogtudományokban jogorvoslatnak nevezett eszközök az elnevezés formai azonosságán túl tartalmilag nem feltétlenül azonosak az alapvető jogi értelemben vett jogorvoslattal.

54. Az Alkotmánybíróság már egy korai határozatában is foglalkozott a jogorvoslat garanciális kérdésével a jogállami követelményekkel összefüggésben, amelyben a következőket állapította meg: *„Az anyagi igazságosság jogállami követelménye a jobbiztonságot szolgáló intézményeken és garanciákon belül maradvá válhat meg. „Az anyagi igazság érvényesülésére” éppúgy nem biztosít (nem biztosíthat) alanyi jogot az Alkotmány, mint ahogy arra sem, hogy egyetlen bírósági ítélet se legyen törvénysértő. Ezek a jogállam céljai és feladatai, amelyek megvalósulása érdekében megfelelő - elsősorban eljárási garanciákat nyújtó - intézményeket kell létrehozni és az érintett alanyi jogokat garantálni. Az Alkotmány tehát az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot. Az 57. § a bírósági eljáráshoz biztosít alanyi jogot, s nem azt garantálja, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz. Az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében azonban további eljárási garanciát tartalmaz az Alkotmány: alkotmányos jogot a jogorvoslatához. **Ha egy az anyagi igazságosság érvényesítésére vagy a törvényben való tévedés kiküszöbölésére szolgáló jogintézmény a rendes és rendkívüli jogorvoslatok feltételeihez hasonlóan pontos eljárási garanciák nélkül működik, akkor a jobbiztonság sérelmet szenved.**”* [9/1992. (I. 30) AB határozat].

55. „A jogorvoslatához való jog immanens tartalma az érdemi [...] határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége” [ABH 1992. 27, 31.].

56. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a döntés ügydöntő volta a tételes jog meghatározásaihoz képest viszonylagos, sokkal inkább a döntés tárgya és annak a személyekre gyakorolt hatása határozza azt meg.

57. A jogorvoslat másik fogalmi eleme az, hogy a döntés jogot vagy jogos érdeket sért. A 22/1995. (III. 31.) AB határozat értelmében ez egyrészt a kifogásolhatóságot jelenti: a jogorvoslat igénybevételenek nem előfeltétele a tényleges sérelem igazolása, elég erre hivatkozni. Ahhoz van joga a személynek, hogy állítsa a döntés jogos érdeket vagy jogot sértő voltát. A "sérti" másrészt azt is jelenti, hogy a jogorvoslat szabályainak azt kell **a fél számára lehetővé és a jogorvoslati fórumra nézve kötelezővé tenniük, hogy az orvoslási kérelmet a döntés hibás – törvénysértő (megalapozatlan), közigazgatási ügyben továbbá célszerűtlen – volta esetén teljesítsék.** Az az orvoslási eszköz, amelynek nem feltétele az ilyen állítás, alkotmányjogi értelemben nem jogorvoslat.

58. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasszal összefüggésben állapította meg már a 23/1998. (VI. 9.) számú határozatában, hogy *„a megfelelő törvényi szabályozás hiánya az ilyen ügyekben nem jelentheti az alkotmányellenes jogszabály alkalmazásából eredő jogsérelem orvosolhatóságának a hiányát. Az alkotmányjogi panasz – mint az utólagos normakontrolltól különböző jogintézmény – létjogosultságát ugyanis a fentiek*

szerint éppen az adja, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (4) bekezdésében biztosított jogkörével élve az indítványozót ért jogsérelemre akkor is biztosítson jogorvoslást, ha egyébként a sérelmezett rendelkezést az alkotmánybírósági határozat közzétételének napjával, vagy a jövőre nézve semmisíti meg.”

Jogállamiság – jogbiztonság

59. Az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy Magyarország független, demokratikus jogállam. Az Alkotmánybíróság joggyakorlatában fejtette ki a jogállamiság fogalmát, melyet nem alapjognak, hanem alkotmányos értéknek tekint, azonban a jogállamiság sérelmére már önmagában elegendő arra, hogy egy norma, vagy bírósági döntés alaptörvény ellenesnek minősüljön. A 9/1992 (I. 30.) AB határozatban kimondta az Alkotmánybíróság, hogy a jogállamiság nélkülözhetetlen fogalmának nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság fogalmának, melyet a következőképpen határozott meg, „A jogbiztonság az állam kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára.” A jogbiztonság követelményének tehát nem csak a jogalkotás, hanem a jogalkalmazás, és az ítékezés területén is érvényesülnie kell. Amennyiben a bírósági joggyakorlat azonos tényállású ügyekben nem egységes, akkor a normák kötelezettjei nem tudják a joghoz igazítani magatartásukat, mivel annak előírásai bizonytalanok számukra.

60. A Kúria feladata az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdésének értelmében a bírósági jogalkalmazás egységének biztosítása. E kötelezettségének teljesítése céljából jogegységi határozatokat, elvi bírósági határozatokat adhat ki a Kúria, továbbá joggyakorlat-elemző csoportokat tart fenn. Bár a magyar jogrendszer nem ismeri a precedens jogot, azonban a jogorvoslati rendszer következtében a felsőbb bírói fórumok döntéseikkel egységesítik az ítélezési gyakorlatot. Mint a legfőbb bírói szervnek, a Kúriának ezen a téren is vezető szerepe van, különösen az ún. felülvizsgálati eljárások során. Így a jogorvoslathoz való jog közvetetten a jogbiztonság érvényesülését is szolgálja.

A fenti elvek alkalmazása jelen ügyre

Az alapjogsérelem

61. A bírósági eljárás során sérült az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga. Az eljáró bírói fórum a kompetenciáját meghaladó kérdésben mellőzte a szakértő meghallgatását, az Indítványozó által beterjesztett szakértői véleményeket megfelelő és megalapozott indok nélkül kirekesztette a bizonyítékok köréből, míg ennek indokául a másik fél által hivatkozott álláspontot nevezve meg, azaz azt, hogy egy „gép nyeregép volta, jogkérdés (sic!), ezért arra bizonyítást nem kell vezetni”.

62. Különös tekintettel arra, hogy az Indítványozóval szemben álló ellenérdekű fél központi államigazgatási szerv a NAV állt, a bíróság a peres eljárás során alapvetően egyenlőtlen helyzetben lévő peres felek között még inkább torzított az amúgy sem azonos szintű pozíciókon, indokolatlanul tovább sértve ezzel a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező fegyveregyenlőséggel elvéből fakadó tanúk (szakértők) egyenlő feltételekkel való meghallgatásának elvét.

63. A szakértői vélemények és az arra irányuló indítványok elutasítása határozottan szembemegy azzal az Alkotmánybíróság által is kimondott elvi tétellel, hogy a bíróságoknak a tények legteljesebb feltárására kell törekedni és ebben a bizonyítékok széles körének bevonása és mérlegelése elengedhetetlen, még akkor is, ha ebben a körben az eljáró rendes bíróságokat természetesen széles mérlegelési szabadság illeti meg.

A tisztességes eljáráshoz való jog – fegyveregyenlőség elve

64. Az eljáró bíróság – az ítélet szövegéből is kitűnően – mellőzte az Indítványozó által indítványozott informatikai szakértő kirendelését, ennek azonban olyan indokát nem adta, amely alátámasztotta volna a t. Alkotmánybíróság, sem a strasbourgi Bíróság esetjoga értelmében megkövetelt nyomós okot, mi több, a helyzetet súlyosbítja, hogy az elutasítás indokolásában a bíróság olyan érvekre támaszkodott, amelyek maguk is informatikai szakkérdésnek minősülnek – ti. a terminál kliens, a központi szerveren keresztül egyediesíthető, a beállítások egyedileg módosíthatóak, stb.

65. Ebben a helyzetben a szakértő kirendelése még indokoltabbá vált, hiszen a bíróság – még ha rendelkezik is szükséges szakmai kompetenciával – nem töltheti be egyszerre a bizonyítékok körébe bevonandó szakértői vélemény nyújtójának és a későbbiekben ezen bizonyítékok alapján mérlegelő, végső döntést meghozó elemnek a szerepét a bírói eljárás garanciális szabályainak értelmében.

66. Mindezen túl sokkal lényegesebb, hogy az eljáró bíróság csak és kizárólag a NAV előadását és „szakértői „véleményét vette figyelembe az ügyet döntően befolyásoló szakkérdés megítélésakor. Ebben a körben hangsúlyozandó, hogy a kérdés olyan szakkérdés, melyre a NAV állományában sincs – tudomásom szerint – megfelelő szakértelemmel rendelkező állomány.

67. A bíróság érvei a szakértő elutasítása körében egyébként maguk is szakértő kirendelését igénylő bonyolult informatikai szakkérdések, hiszen főként azon alapultak, hogy a terminálon futó program „megváltoztatható”, azokon „frissítések történtek” stb., ezért „nem ellenőrizhető”, hogy az eljárás idejében létező terminál azonos-e a NAV helyszíni ellenőrzéskor létezővel. Ezt a bíróság maga nem döntheti el anélkül, hogy a másik félnek, azaz Indítványozónak meg ne adná a lehetőségét, hogy ennek a szakmai-informatikai állításoknak az ellenkezőjét bizonyíthassa – ezt követeli meg a fair eljárásból fakadó fegyveregyenlőség elve. Ugyanez vonatkozik értelemszerűen a fő szakkérdésre is, mely a terminálok minősítése – nyerőgép-e vagy sem. Egyszerűen fogalmazva: ezek az aspektusok

túlságosan fontosak ahhoz a per kimenetele szempontjából, hogy a rájuk való indítványozói érdemi reagálás – „saját fegyverének használata” - az Alaptörvénnyel összeegyeztethető módon megtagadható legyen.

68. Álláspontom szerint jelen ügyben a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése több mint világos, valódi, nyomós érvek nélkül nem engedték meg az Indítványozónak, hogy a jogvita lényegét érintő kérdésre bizonyítást vezessen, ami önmagában is a fegyveregyenlőség elvének megsértésére vezet, illetőleg sérti „*lex specialisként*” a szakértők egyenlő módon történő meghallgattatásának az Egyezményből folyó követelményét. Az eljáró bíróság valójában megelőlegezte az indítványozói bizonyítások sikertelenségét, súlyos szakkérdésekben, amit kompetencia hiányában nem tehetett volna meg – és pontosan ez az elem, mely miatt az Indítványozó bizonyítási indítványainak elutasítása nem felel meg annak sem az Alaptörvényben foglalt tisztességes eljáráshoz való jognak sem a strasbourgi sztenderdnek, mely szerint az ilyen perjogi lépésnek alapos és az Indítványozó emberi jogai legkevésbé korlátozó okát kell adni.

69. A bíróságok azon széles mérlegelési jogköre, hogy mely indítványokat fogadja el, illetőleg mely nyilatkozatokat, bizonyítékokat vonja be a bizonyítékok mérlegelésének körébe önmagában elfogadható korlátozása a felek szabad perbeli előadásának, az érintett önrendelkezési jogát leképező perbeli rendelkezési jognak. Célja lehet, hogy ezzel az ésszerű idő követelményét meghaladó peres ügyvitelt, vagy éppen a joggal való visszaélést valamely peres fél részéről. A korlátozás indokoltságát pedig az a kötelezettség biztosítja, mely szerint a kirekesztett előadások, indítványok mellőzésének okára indokolásában ki kell térnie. Alkotmányossági kérdés azonban, hogy ezt a mérlegelési szabadságot milyen tartalommal tölti meg a jogalkotó.

70. Jelen ügyben a helyzetet cizellálja, hogy nem általános jog- vagy ténykérdésekre irányuló bizonyítási indítványok – szakértői vélemények – figyelembe vételét illetőleg bekérését mellőzte a fórum, hanem olyan szakmai kompetenciát igénylő, az ügy szempontjából döntő jelentőségű ténykérdésekre kiterjedő szakmai állásfoglalásokét, amelyek nem tekinthetők – legyenek bármily képzetek is – az eljáró bírók által ismert szakterület részének. (Amennyiben fennállt volna az az eshetőség, hogy valamely ítélkező szakmai végzettséggel rendelkezett volna az informatika területén, úgy pedig az összeférhetlenségi és kizárási szabályok miatt vált volna alkalmatlanná a bíróság az ügy érdemben történő vizsgálatára, amellyel szintén Indítványozó alapvető jogát, a független és pártatlan bírósághoz való jogát sértette volna az eljárás.)

71. A bizonyítékok ilyen mértékű kirekesztésének, az Indítványozó alapvető joga korlátozásának indokoltsága – amely a fent már leírtak alapján a bíróság határozatának indokolásában kell megjelenjen – teljességgel kimutathatatlan, mivel a bíróság olyan érvek mentén utasította el a szakértői vélemények bevonását, amely maga is szakkérdés (ld. Tényállás 22. pont. Indítványozó ismételt hangsúlyozza: a terminálok informatikai minősítésén – azaz azon, hogy nyeregépnek minősülnek-e – áll vagy bukik az egész eljárás

sikere. A hatóság és a bíróság pedig pontosan erre az elemre nem engedtek bizonyítást folytatni Indítványozónak.)

72. Hiába hivatkozott – kissé cinikus módon – a bíróság, hogy az szerencsejáték szervezés „jogkérdés” és nem ténykérdés és ezért az ebben való döntés a NAV hatásköre (ítélet 12 oldal). Ez megállapítás ugyanis nem más, mint arra való biankó felhatalmazás, hogy a NAV kénye kedve szerint bármilyen tevékenységet tiltott szerencsejáték szervezéssé minősítsen „jogi értelemben” és dacára annak, hogy tényszerűen esetlegesen – miként jelen ügyben is – nem is szerencsejáték szervezéssel foglalkozó vállalkozásokat szankcionáljon, működésüket akár ellehetetlenítve. Ezen a logikán haladva, egy korsó sör is szerencsejáték szervezésnek minősülne – ha a NAV így látja. Ez az álláspont egyébként oda is vezet, hogy a bíróság gyakorlatilag lemond a NAV határozatok érdemi felülvizsgálatáról, hiszen az abban foglalt tényállításokat kritikátlanul jogi véleménynek fogja fel, ami felvethetné akár a 6. cikk egy más aspektusának, a bírósághoz való érdemi forduláshoz való jognak a sérelmét is. Az ebben a pontban kifejtettek értelmében ez az indokolás a panaszosi szakértő meghallgatására nem foghat helyt, nem elégti ki az alkotmányos kritériumokat.

73. A fentiek fényében akár abszurdnak is lehetne nevezni az ítélet egészen áthúzódó bírói érvelési technikát, melynek lényege, hogy számos alkalommal felrója a felperes Panaszosnak, hogy érveit nem bizonyította. Nos, a bíróságnak ebben igaza volt – hiszen ő maga zárta el a Panaszost az egyetlen ebben a körben lehetséges bizonyítástól, a szakértő igénybe vételétől. Tette ezt úgy a bíróság, hogy közben a NAV a „bűnösség” körében tett szakmai-informatikai megállapításait viszont elfogadta. Ez a bírói megközelítés álláspontom szerint egyértelműen sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

74. Álláspontom szerint jelen ügyben a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése ebben a kérdésben több, mint világos; valódi, nyomós érvek nélkül nem engedték meg a Panaszosnak, hogy a jogvita lényegét érintő kérdésre bizonyítást vezessen, ami önmagában is a fegyveregyenlőség elvének megsértésére vezet, illetőleg sérti „*lex specialisként*” a szakértők egyenlő módon történő meghallgattatásának követelményét. Az eljáró bíróság valójában megelőlegezte az indítványozói bizonyítások sikertelenségét, súlyos szakkérdésekben, amit kompetencia hiányában nem tehetett volna meg – és pontosan ez az elem, mely miatt az Indítványozó bizonyítási indítványainak elutasítása nem felel meg annak a strasbourgi sztenderdnek – és ezáltal az Alaptörvénynek sem -, mely szerint az ilyen perjogi lépésnek alapos és az Indítványozó emberi jogai legkevésbé korlátozó okát kell adni.

Reflektálva az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatát meghaladó legújabb döntésére (ld. 61. pont) a szükségességi-arányossági teszt alkalmazására a tisztességes eljárással kapcsolatban is sor kerülhet. Jelen ügyben ugyanakkor már a korlátozás szükségességét megalapozó, szembenálló másik alapvető jog vagy alkotmányos érték megléte is vitatható, nemhogy arányossági mérlegelés tárgyává lehessen tenni azt, így jelen jogkorlátozás nem felel meg a teszt által felállított követelményeknek, tehát az alaptörvény-ellenes.

75. Végezetül ebben a körben hangsúlyozom, hogy jelen ügyre a sokkal szigorúbb garanciákat megkívánó büntetőjogi alkotmányos garanciák vonatkoznak, az eljárás jellege, függetlenül attól, hogy formailag adóeljárásról beszélünk, büntetőjogias jellegű. A „vádlott” alkotmányos jogok háborítatlan gyakorlásához pedig kiemelt érdek fűződik egy jogállamban.

76. Az Indítványozó hangsúlyozza, hogy tisztában van azzal a töretlen alkotmánybírói gyakorlattal, hogy az AB nem tekinthető negyedfokú bírósági fórumnak, a rendes bíróságok jogalkalmazási hibáinak kijavítása nem feladata, **kivéve, ha az egyben az Alaptörvény sérelmére is vezet.**

77. Jelen esetben pontosan ez történt. Indítványozónak nem az az alkotmányos problémája, hogy egyes bizonyítási indítványokat hogyan értékelt a rendes bíróság, vagy hogy egyes bizonyítási indítványainak nem adtak helyt. Önmagában ez még nem lenne alkotmányossági probléma. Alapvető jelentőségű alkotmányossági problémává azzá vált, hogy az Indítványozót olyan bizonyítás felvételétől fosztották meg, mely a jogvita eldöntésére alapvető kihatással volt, ezen bizonyítás nélkül ügye eleve elveszett volt. Ez nem pusztán az Indítványozó, hanem a Kúria konstans álláspontja hasonló ügyekben.

78. Erre a problémára a t. Alkotmánybíróság téves választ adott a IV/462-8/2015. számú végzésében, amikor sajnálatosan félreértette jelen alkotmányjogi panasszal nagyban azonos beadványt és az abban foglaltakat „fellebbezésnek”, a „bizonyítékok újraértékelésére irányuló kérelemnek” stb. minősítette és a negyedfokú jogorvoslat tilalma miatt elutasította. Miként az előbbieken kifejtettük ez az álláspont helytelen és nem is felel meg a beadvány nyelvtani értelmének sem, hiszen az - miként most is expressis verbis rögzítjük – nem erre irányul.

79. A bizonyítás polgári perben nem pusztán perjogi kérdés, van alkotmányos vetülete is. A két aspektusnak van közös halmaza, a bizonyítási eljárás csak alkotmányosan történhet. A részletszabályokba, a konkrét ügyre való alkalmazásba főszabályként az alkotmányjog nem szól bele, azt a szakjogra és szakjogászokra hagyja. Az AB nem javítja ki – mert erre nincs is felhatalmazása – a jogalkalmazási hibákat mindaddig, míg ezen hibák és eredményük a polgári perjog sérelmén belül maradnak.

80. Amennyiben ez a perjogi sérelem olyan súlyos, hogy már az Alaptörvény sérelmével jár, az AB-nak közbe kell lépnie. Értelemszerűen ezért az is feladata, hogy megvizsgálja: pusztán tételes jogi sérelemről vagy magának az Alaptörvény esetleges sérelméről van szó. Ezen - bizonyos tekintetben előzetesnek mondható – vizsgálódási kötelezettségéről nem mondhat le a testület olyan gyakorlat kialakításával, hogy mindazon alkotmányjogi panaszok esetében, ahol a bizonyítási eljárás az ügy tárgya, az ügy mélyebb elemzése nélkül mechanikusan a negyedfokú jogorvoslat tilalmának doktrínájához menekül. Ilyen attitűd alkotmányosan megengedhetetlen és összeférhetetlen az AB alkotmányos szerepével.

81. Jelen ügyben figyelmes olvasása és a Kúria vonatkozó gyakorlata által is alátámasztottan csak egy következtetés adódhat: olyan alapvető hiányosságok voltak a bizonyítási eljárásban, ami már alaptörvény-ellenességre vezet. Ezt az AB-nak a hivatkozott döntés megsemmisítésével kell orvosolnia.

Jogorvoslat hiánya

82. Az Alkotmánybíróság jogorvoslatra vonatkozó gyakorlata értelmében nem követelmény ugyan a rendkívüli jogorvoslati szint biztosítása, és az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben elegendőnek tartja alkotmányossági szempontból, ha a törvényalkotó úgy rendezi az eljárást, hogy a döntést hozó szerv érdemi határozata ellen másik (felettes) szervhez vagy bírósághoz lehessen fordulni. Ugyanakkor a jelenlegi szabályozás értelmében jól látszik, hogy alapvető jogsértést eredményező bírósági eljárások maradnak felülvizsgálat nélkül annak következtében, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati fórum igénybevételét a jogalkotó a „rendkívüli jogorvoslat” jellegének kiemelése és megőrzés érdekében vitathatóan meghatározott pertárgyértékhez köti.

83. A helyzet súlyosságát növeli, hogy a fent bemutatott strasbourgi gyakorlat értelmében (ld. 8-12. pont) jelen ügy „büntető ügynek” minősül, amelyben alapvetés lenne a kétfokú jogorvoslat a büntető eljárások alapvető jogokat nagyobb mértékben korlátozó, többlet garanciákkal bíró jellege miatt is. A közigazgatási hatósági eljárásokban születő hatósági döntések ellen főszabályként fellebbezéssel lehet élni a határozatot hozó szerv felettes szervéhez hacsak ezt törvény valamely oknál fogva nem zárja ki. Jelen esetben a NAV Szerencsejáték Felügyeleti Főosztálya országos hatáskörű szerv lévén nem rendelkezik felettes szervvel, így a közigazgatási rendszeren belüli fellebbezés lehetősége eleve kizárt.

84. A Panaszos számára így az egyetlen eljárási lehetőség a bírósági felülvizsgálat kérelmezése volt, amelyben születő határozat a közigazgatási eljárásról szóló 2004. évi CXL. törvény 104. §-a értelmében az eljáró közigazgatási szervet köti. Jelen esetben a hatósági határozatot helyben hagyó, Panaszos keresetét elutasító ítélet született.

85. A bírósági felülvizsgálat eredményeként született ítélet rendes jogorvoslati fórumon a jelenleg hatályos szabályozás értelmében továbbiakban sem lenne támadható, rendkívüli jogorvoslat – a Kúriánál kezdeményezhető felülvizsgálat – pedig jelen ügyben nem áll Panaszos rendelkezésére, tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 340/A. § (2) bekezdés a) pontjára, amely kizárja a Kúriánál kezdeményezhető felülvizsgálati eljárást olyan adóhatóságnál fennálló közigazgatási hatósági ügyekben, amelyben a pertárgy érték nem haladja meg az egy millió forintot.

86. Fentiekből egyértelműen kitűnik, hogy a Bíróság gyakorlata értelmében büntető vádnak, illetőleg büntető eljárásnak minősülő helyzetben a Panaszos számára nem áll rendelkezésre érdemi bíróság előtti fellebbezési lehetőség. Különösen sérelmes, hogy a büntető szankció kiszabása egy csak látszólag kétfokú, valójában egyfokú vizsgálat eredményeként történt, hiszen az eljárást incitáló közigazgatási hatósági vizsgálat és az az alapján kiadott hatósági elmarasztalás egy olyan eljárás keretében született, amelyben a büntetőjogi ügyekre fokozottan érvényesítendő eljárási garanciák egyáltalán nem biztosítottak. Az elsőfokú, valódi elmarasztalás így tehát az elsőfokú, de jogerős bírósági

határozatot hozó bírói fórum előtt történt, pedig ebben az esetben is elengedhetetlen lett volna a kétfokú bírósági eljárás.

87. Jelen szabályozás eredményként az a visszás helyzet is fennáll, hogy olyan büntető jellegű ügyekben, amelyekben a pertárgyérték meghaladja az 1 millió forintot, nyitva áll egy további jogorvoslati fórum, míg az ezen érték alatti perekben szankcionált személyek hátrányos helyzetbe kerülnek, ami a büntető eljárás kiemelt garanciákkal övezett rendszerével összeegyeztethetetlen.

88. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a strasbourgi bíróság esetjoga irányadó mind a törvényalkotóra, mind a jogalkalmazóra nézve, egyúttal pedig nem egy AB határozat tanúsága szerint maga a Testület számára is iránymutatóul szolgál. Ennek következtében nem hagyható figyelmen kívül a Bíróság jelen speciális ügycsoportba tartozó esetre kifejlesztett tesztje és feltételrendszere. A fentiek értelmében tehát, tekintettel a Bíróság gyakorlatára is, sérült a jogorvoslathoz való alkotmányos jog.

Jogállamiság – jogbiztonság sérelme

89. Azzal, hogy jelen ügyben, mely a korábban hivatkozott kúriai felülvizsgálattal érintett ügyekkel azonos tényállású, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság anélkül tért el a Kúria ítéleteiben megfogalmazott jogi megítéléstől, hogy nem indokolta azt. A peres eljárás során a Panaszos csatolta a Kúria ítéleteit, melyekről egyébként a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak hivatalból is tudomása volt, nyilatkozataiban is többször hivatkozott azokra. A Kúria hivatkozott ítéletei óta a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság több tanácsában is azonos tényállású ügyben született az alperes határozatait hatályon kívül helyező döntés (18.K.32.131/2014., 9.K.31.232/2014., 26.K.33.209/2014., 28.K.31.726/2015/15., 27.K.31.594/2014.).

89. Hivatkozni kívánunk még továbbá arra, hogy az alkotmányjogi panasszal érintett ítélet indokolásában nem szerepel, hogy a Panaszos csatolta a Kúria ítéleteit és hogy nyilatkozataiban hivatkozott rá. Ez sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 221. § (1) bekezdését –ezzel sértve a tisztességes eljáráshoz való jogot többek között, mert ennek alapján a bíróság érdemben nem foglalkozott a Panaszos által előadottakkal – továbbá így a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elmulasztotta indokolni azt, hogy azonos tényállású ügyben miért tért el a Kúria által ítéleteiben megfogalmazott gyakorlattól.

90. Az itt előadottak alapján álláspontunk szerint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság súlyosan megsértette a jogbiztonság alkotmányos alapelvét, tekintettel arra, hogy a jelenlegi joggyakorlat alapján azonos tényállású ügyben azon múlik a pernyertesség, hogy a bíróság, mely tanácsához kerül szignálásra az ügy. Ez a bírósági joggyakorlat ellehetetleníti a Panaszos számára, hogy a magatartását a normakörnyezethez igazítsa a kiszámíthatatlan ítélezés miatt. Ezt a helyzetet tovább súlyosbítja a Kúriához való fordulás korlátozása, mely nélkül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság tanácsainak kiszámíthatatlan

joggyakorlatát a Kúria – Alaptörvényben rögzített kötelezettségének megfelelően – nem tudja egységessé tenni. Így a jogorvoslathoz való jog fentebb taglalt sérelme kihat a jogbiztonság alkotmányos követelményének megvalósulására.

V. Kérelem

91. Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokaimat, a megtámadott bírói ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, továbbá az ugyanezen cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogot, mivel egy a bírói fórum a kompetenciáján túlterjeszkedő kérdésben akként hozott döntést, hogy a Panaszosra nézve sérelmes szankciót helyben hagyta anélkül, hogy a szakértői bizonyításra tett indítványokat, vagy akár a már benyújtott szakértői véleményeket a bizonyítékok körébe bevonva mérlegelte volna. Jelen jogsértő állapot megszüntetésére, de legalábbis felülvizsgálatára a hazai jogrendszer nem nyújt jogorvoslati lehetőséget tekintettel a fent idézett törvényi szabály pertárgyérték szerint korlátozó jellegére.

92. Tisztelt Alkotmánybíróság, a beadványban részletesen kifejtett indokok alapján kérem

- a) a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.34.016/2013/30. számon hozott ítéletét és az alapul fekvő NAV határozatot megsemmisíteni annak alaptörvény-ellenessége miatt
- b) kérem továbbá a helybenhagyott NAV határozatra vezetett illetőleg vezetendő végrehajtásnak az ügy érdemi elbírálásáig történő felfüggesztését.

Tekintettel a Panaszos anyagi viszonyaira, ismételten kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy panaszát sürgősséggel tárgyalja.

Budapest, 2015. szeptember 28.

Tisztelettel,
A Panaszos képviselőjében:

